

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 641.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181611904/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

naar alt var blevet gjort, der skuld ha været gjort. Men Gud ske Tak, saa er det ett mig, der skal dømm; men a vil bare ha Lov til at sige, te a er uden enhver Skyld," sa Tækkemanden.

I et Spring stod Per nu Øje til Øje med Hans Nielsen. Med Skjæret af Barndomshjemmets Brand i sine Træk raabte han, saa alle kunde høre det:

„Hvad der her er sket, skal du komme til at angre paa dine Knæ, Hans Nielsen! Du er ikke at regne for andet end som en Mordbrænder! Hvor har du gjort af mine fattige Forældre? A kræver dje Liv af din Haand! — Lige siden a kan huske, har du og dine Standsfæller her i Kommunen drevet Handel og Prang med dem og deres. Din Bestilling har alle Dage været den at gjøre vi Smaafolk Brødet saa surt som muligt. Nu har du drevet dine Kunster for vidt! For at spare nogle lumpne Øre er du i Dag bleven Skyld i to Menneskers forfærdelige Død. Du tror, du kan tillade dig, hvad du vil, men du har i Dag forregnet dig, Hans Nielsen! Nu skal der snart blive gjort en Ende paa dine Handeler; a skal sørge for, te du skal blive sat der, hvor du hverken ser Sol eller Maane, din — — Mordbrænder!“

Vil I høre, hvad han vover at sige til mig!“ raabte Hans Nielsen. „A kalder enhver til Vidne paa hans Ord!“

Per gik endnu nogle Skridt frem, saa han trængte Hans Nielsen saa nær op imod Branden, at Flammerne hededede hans røde Nakke:

„Du var ikke bedre værd, end a slog dig i din Stjern, saa du støvt for mi Fod, du de fattiges rødskjæggede Bøddel!“

„Ja, slaa om du tør!“ sa Hans Nielsen. „Gjør baresten med mig som du gjorde med Forvalteren paa Selsig!“

I det samme traadte Jens Laanum til:

„Aa Pej, agt paa dig selv! Tag Vare paa din Mund, og hvad du gjør!“

Jens fik ham med sig bort fra Brandstedet ud ad Landevejen mod Hjemmet. Lidt efter lidt blev han myg som et Barn; han gik og græd stille, mens han vijjeløst ilyttede Fødderne i Takt med Jens Laanums.

Da Jens ved sine kloge Ord havde tyssed hans Sind til Ro, bød han ham sin Haand til Farvel.